
Støverjagt

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Støverjagt

4

Støverjagt

Støverjagt

Støverjagt.

Af Kaj Munk

Nat.d.31.10.37[1]

RAADYR og Ræve kan jages enten paa Støverjagt eller paa Klapjagt. Trampejægeren, der med Ildhu sveder sig hen over Markerne en halv Dag for at opbringe en Hare, forkaster begge Dele. For ham er Støverjagten for kedsom og Klapjagten for livlig. Lad ham have Ret i det sidste! At banke Vildtet ud imod en Mur af Bøsser - at staa Ret i en lang Række og bangbange efter Rekord tal - Tak for mig! 200 Stykker Hare, 500 Stykker Fasan - skal vi ikke være enige om, at Jagten hører op, naar den ikke længere gaar efter Individider, men efter Styks? Støverjagten giver aldrig mere, end Bilernes Forskærme kan bære fra Valen. Men fordi den er lidet dræbende, behøver den ingenlunde at være dræbende kedsommelig. Det sker, at den er det. Naar Kronhjorten sætter de to lange Ben foran og styrer sin direkte Kurs ud over Heden med hele Hundekoblet i sit Følge, saa Godnat og Tak for i Dag! Hvor har jeg tit været med til den timelange haabløse Stirren østover, hvor den vilde Jagt forsvandt - vender de dog aldrig tilbage? - været med til at rejse Ørene paa Højkant og spænde Hørelsen til Bristepunktet for at opfange et lille forjættende Glam, fra Bankerne og den anden Plantage fjernt ovre *med* Vinden. Det kan ogsaa ske, at Dagen er saa knastør eller dyngvaad, at det er umuligt selv for den sikreste Hundesnude at holde Foden, som det hedder. Vildtet rejses, den vilde Musik begynder, men mættes snart og opløses i spredte Glafs. Der er ogsaa den Mulighed - om Forladelse, Jagtkammerater! - at Hundene ikke duer. De er trætte eller utrænede eller - naa ja, raat sagt: duer overhovedet ikke. Men de kan skam ogsaa være for dygtige, med Næser, der ikke slipper Færten, hurtigt Omdømme, saa de krydsende Spor rask redes ud, og lange energiske Ben, der smider Kilometrene bag sig, hvor indfiltrede de saa end er i Lyng og Fyr. Saa faar den Efterstræbte ikke Tid til at lave Løkker og staa stille og lytte og øve alle de andre Kunster, som giver gode Skud. En slem Fejl er det ogsaa at bruge for mange Hunde; det giver den samme uønskede hidsige Jagt. Nej, en stille Efteraarsdag, maaske lidt taaget, naar Lyden høres langt og ligesom bliver hængende i Luften, saa med to tre gode Kammerater og en, højst to gode Støvere at drage ud i den højtidelige Skov, tro mig, da er Mamsellen hjemme, den kyske Gudinde Artemis. Sært skal det da gaa til, om du ikke træffer hende. Maaske varer det længe, inden du hører det første usikre Hunderaab, der dog giver dig hint frydefulde Stik i Hjertet, hvormed den store Forventning nedlader sig fra det høje. Saa bliver der atter stille. Taagen drypper fra Grenene, det dufter muldent fra Naalene i Vexlen, som du har stillet dig ved, de gamle brune skimlede Naale fra de Aar, der svandt. Du er som i Dødsriget, selv et med det Træ, der skjuler dig, selv død og dog voldsomt levende, et Bundt af Sanser, indsnusende Luften, spejdende, lyttende - og saa er pludselig Glammet der, ovenud lykkeligt, en skingrende

Triumf, nu fandt vi den, dér sprang den, nu kommer vi. Drevet sætter ned imod dig, du smager din egen Tunge, den er kastaniebitter af Forventning, du føler dit Hjertes Huggen i Spændingens Brænding- alle dine Sanser staar paa Tærne. Det maa være Mikkell, enhver Jægers Hjertebarn, sikke længe det varer, sikke sindrigt det gaar. Og saa staar Raadyret pludselig foran dig, bøjer den svaje Hals til Siden, sætter Ørene i Lyttestand og møder dit Blik med blide bange Øjne. Bøssen har hævet sig, men sænker sig igen; længe maaler du og Dyret hinanden, men du skal jo skyde og kan ikke, for hvo ved, hun er dog vist Jomfru Diana selv. Og saa er hun væk - sprang hun? eller løste sig op i Luft? Men for Pokker, der render jo Ræven nede. Han er løbet lige forbi dig, da du stod og fortabte dig i Dyret, og det eneste, du nu kan skyde efter ham, er den berømte hvide Pind.

Kaj Munk.